

#emadder tarafından Kartal'da yapılan miþinge katılarak #kademeliemeklilik çağrısını yineledik

Emeklilikte Adalet Derneđi tarafından 27 Ekim 2024'de düzenlenen, kendileriyle beraber; staj ve çıraklık, bağ-kur, doğum ve askerlik borçlanması gibi diğer SGK mağdurlarına da çözüm olabilecek Emeklilikte KADEME isteyen dostlarımızın Kartal'daki coşkularına biz de katıldık!

#EmadderKartaldaTekYürek

#Emekli olamayan #kısmi, #5000prim, #staj, #çıraklık, #bağkur, #borçlanma ve 9 Eylül 99 mağdurları

İlköğretimde Sınıfta Kalma Geri Gelmelidir!

70-80'li yıllarda, henüz ilkokuldayken çocukların kapasitesi ve ilgi alanı aşağı yukarı belli olur, öğretmen-veli işbirliği içinde, eğitime devamları yahut bir mesleğe geçmeleri sağlanırdı. Öğretmenler daha saygın ve etkili, Veliler daha uyumlu ve sabırlıydı. Okullardaki çocuklar genel olarak 3 sınıfa ayrılırdı.

Derslerine düşkün ve ileri eğitime hevesli, kendinden gayretli çalışkan ve sabırlı öğrenciler: Dışarıdan zorlamaya gerek kalmadan okuyabilen, ortaokul sonrası lise ve üniversite planlarını yapabilen çocuklardı. Sınıfta fark edilir, öğretmenleri tarafından desteklenir ve okutulmaları için velilere ısrar edilirdi.

Vasata yakın seviyelerde başarılı olan öğrenciler: Genellikle ortaokuldan sonra çalışma hayatına

çırac olarak katılan, çıracılık okuluna veya imkanı olursa meslek liselerine devam eden çocuklardı. Fabrika ve atölyeler için, vasıfsızdan teknik personele kadar değişen yelpazede insan kaynağını bu grup oluştururdu. Aile işletmesi veya sermayesi olanlar da ticari faaliyetlere katılırdı.

İlkokulu bile zorlukla bitirebilen çocuklar: Ekonomik veya aile şartları nedeniyle okumaya meyli olmayan, derslerle ilgisi fazla bulunmayan çocuklardı. Tarım ve hayvancılıkta yahut, esnaf ve sanayi işletmelerinde çıracılıktan başlayan hayat mücadeleleri vardı.

Eskiden, çocukların daha yolun başındayken tanınmasını ve öğretmen-veli hattında geleceklerinin şekillenmesini sağlayan en önemli faktör, tavizsiz uygulanan sınıf geçme ve kalma sistemiydi! Hastalık vb. özel bir nedeni olmadıkça, derslerinde başarısız çocukların ısrarla sınıf atlanarak eğitim sisteminde sürekli kalmasına ve diğer çocukların da eğitim kalitelerinin düşürülmesine fırsat verilmezdi.

Aileler çocuklarının kapasitesini bilir ve ona göre alternatif hayat yollarına bakardı. Öğretmenler çocukların farklı alanlardaki yeteneklerini de sorgular, velilere sanayi ve esnaflık seçeneklerinden uygun gördüklerini paylaşırdı. İlkokulda başlayan öğrenci sayısı üniversiteye kadar doğal ve düzenli şekilde azaldığı için, eğitimde kalite ve yoğunlaşma söz konusuydu.

Ama artık öyle olmuyor! İlkokula başlayan her çocuk üniversite kapısına kadar engelsiz, özensiz ve kendiliğinden geliyor. Abartılı ve dayanaksız özgüvenle egoları şişiyor. Sınıfta kalma diye bir kaygı ve tasaları oluşmuyor. Öğretmenlerin saygınlığı ve öğrencilerin üzerinde etkinlikleri giderek azalıyor. Çocuklar başarısızlığın sonuçlarıyla yüzleşmiyorlar. Üniversite sayılarının ve açık üniversite dahil kontenjanların alabildiğine artması nedeniyle, üniversite okumakta aşırı kolay ve sıradan hale geliyor.

Dananın kuyruğu, üniversite bitip hayatın gerçek yüzüyle ve nitelikli bir işe girmek için maruz kaldıkları zorlu sınavlar ve torpil gibi haksızlıklarla yüzleşince kopuyor! Yirmili yaşlarına kadar adeta fanusta büyüttüğümüz, zorlanmadığı için gelişmeyen, hazırlıksız olduğu için hayata karşı kondisyonu düşük, tiknefes, depresif ve umutsuz gençlere dönüşüyorlar.

İlk, orta ve lisede başarısızlığın sonuçlarıyla yüzleşmeyen çocuklarımız, iyi kötü geçtikleri üniversite sonrası dev bir mezunlar havuzuna dökülüyorlar. Eski ve yeni mezunlar KPSS gibi sınavlarda başarılı olabilmek için kendini helak ediyor. KPSS'den yüksek not almaları da yetmiyor, ehliyet ve liyakat yerine haksız torpillerin döndüğü mülakatlarda acımadan biçilip eleniyorlar. Özel sektörün sınırlı personel ihtiyacı da istihdam oranında çok yetersiz kalıyor. Geriye kalan halen işsiz ve atanamamış milyonlarca gencimiz, adeta sosyal bir enkaz halinde yığılarak birikmeye devam ediyor!

Üniversite sonrası işsizlik ve çaresizlik içinde kıvranıyorlar. Yaşları çok ilerlediği için herhangi bir mesleğe çıracılıktan başlama imkanları da kalmıyor. Marketlerde kasiyerlik yapabilenler de kendini şanslı saymaya başlıyor. Bir türlü Milli olamayan ateist felsefeli eğitim müfredatımız sayesinde, dini duyguları ve sabırları da gelişmediği için, Allah korusun genç yaşta hayattan pes edip intiharı seçenlerin sayısı da her geçen gün artıyor.

Üniversite okumanın neredeyse şart hale getirilmesi yüzünden, işe başlama yaşı da ilerliyor. İşe başlamadan evlilik kurulması neredeyse imkansız olduğu için, ortalama ilk evlilik yaşı da sürekli yükselişe geçiyor. 2020 verilerine göre kadınlarda 25'e, erkeklerde 28'e yükselen evlilik yaş ortalaması sosyal bir alarm niteliğindedir. Bu durum çocuk sahibi olma yaşını da yükseltirken, çocuk sayısında ise tersine azalmaya sebep oluyor.

Çözümü yazının başlığında verdik. İlköğretimde sınıf geçme için başarı şartı tavizsiz uygulanmalı, çocuklar içi boş halde sınıf atlamamalı. Sınıf tekrarı yapan çocuklarda mesleki kabiliyet araştırması yapılarak, ortaokuldan itibaren meslek eğitimleri yoğunlaşmalıdır. Açık lise desteğiyle, gençlerin erken yaşta esnaf ve sanatkarlık dallarında çalışmaya başlaması teşvik edilmeli, meslek liselerine gidişin yolu,

İstihdam teşvikleri ile birlikte güçlendirilmelidir. Sanayinin ihtiyaç duyduğu nitelikli ara eleman ihtiyacı lise seviyesinde karşılanmalıdır.

Her zaman tekrarladığım gibi; Her eski kötü, her yeni iyi değildir! Eskinin başarılı uygulamalarını tekrar canlandırmak da yapıcı bir yeniliktir.

Görsel kaynağı: aydinpost.com

Çıraklık Bitiyor, Ustalar Tükeniyor, Acil Çözüm Lazım!

Etrafınıza bir bakarsanız, esnaf ve sanatkarlarda çırakların pek kalmadığını göreceksiniz. Dahası, ustalar da iyice yaşlanmaya ve emekli oldukça işletmelerini kapatmaya başladı.

Çıraklar olmayınca, işe sahip çıkacak ve devam ettirecek nesiller de yetişmiyor. Çıraklık sistemini bizler yok ettik. Çocuklarımıza tek yol olarak üniversiteleri göstermek ve zorunlu 4+4+4 eğitim sistemi buna neden oluyor.

18 yaşında liseyi bitiren gençlerin sınırlı bir kısmı, meslek lisesi bölümü mezunu olarak iş hayatına katılma yoluna gidiyor. Meslek liselerinin azlığı ve bölümlerinin iş hayatındaki kısıtlı karşılığı nedeniyle, genel yapı içinde etkisi çok düşük kalıyor.

Liseyi bitiren gencin üniversite okumak dışında bir ilerleme yolu görülmediği için, bütün enerjisini sınavlara hazırlanmaya harcıyor. Üniversite mezunu olduktan sonra da milyonlarca rakibi arasından sıyrılarak özel sektörde işe girmeye veya kamuda KPSS sınavlarıyla boşuşarak atanmaya uğraşiyor.

Son yıllarda üniversite sayılarının ve kapasitelerinin de artmasıyla üniversiteli işsizler kervanına katılan çok sayıda gencimiz şaşkın bir çaresizlik içinde yaşıyor.

Bırakın üniversiteyi, zorunlu olduğu liseyi bitiren 18 yaşında bir gencin dahi her hangi bir işletmede ustasının buyruğu altına girip çıraklık yapması mümkün olamıyor. Çıraklık için olmazsa olmaz kabul edilen sabır, itaat, gayret, alçak gönüllülük gibi duygu ve beklentileri veremiyorlar.

Bunları herkes biliyor, senin görüşün ve çözüm önerin nedir dersiniz;

Lise eğitimi zorunlu olmaktan çıkarılmalıdır.

Orta okuldan sonra, en fazla 3 eğitim dönemi veya 2 yıllık çıraklık okulları kurulmalıdır.

Çıraklık okulunun ilk yılında gereksiz müfredat ayıklanarak iş sağlığı, iş hukuku, ilk yardım, iletişim ve teknoloji becerileri gibi önemli dersler verilmelidir.

Çocuğun ilgi ve becerilerini keşfetmesine destek verecek şekilde genel meslek ve sanat tanıtım dersleri konulmalıdır.

ikinci yıl veya 3. dönemde çocuğun seçtiği veya yönlendirildiği alanlarda, anlaşmalı işletmelerde örnek atölye ve proje çalışmaları ile bireysel ve ekip çalışma becerileri arttırılmalıdır.

Seçtiği iş veya meslekle ilgili temel araç gereç bilgisi ve kullanımı eğitimleri verilmelidir.

Çırakları eğitmek için şart koşulan Usta öğreticilik belgesi daha hızlı ve kolay şartlarda verilmelidir.

Stajyer çırak kabul eden işletmelere, eğitim gideri ödemesi yapılarak, çırakların belli ölçülerde iş malzemesi ve teçhizat kullanımı sağlanmalı, işletmecilerin ekonomik çekinceleri giderilmelidir.

Lise yerine çıraklık okulunu tercih edilmesinin teşviki ve sonrasında gelişimi nasıl sağlanabilir dersiniz;

Çıraklık okulunu bitiren gençlerimiz, isterlerse dışarıdan açık lise fark dersleri ile tamamlama yoluna gidebilmelidir.

Çıraklık okulundan mezun gençlerimizi istihdam etmeleri halinde esnaf ve işletmelerin SGK işveren payını en az 18 yaşına kadar veya en az 3 yıl boyunca Devlet ödemeli ve bu şekilde istihdamları teşvik edilmelidir.

Çıraklık okulundan mezun gençlerimiz, ileride kendi işletmelerini açabilmeleri için hibe destekleri ve diğer teşvik paketleri kapsamına alınmalıdır.

Mesleki Eğitim Merkezlerimizin sayısal yetersizliğinden midir, usta öğretici şartı gibi bürokratik zorluklarından mıdır bilinmez ancak; ihtiyacı karşılama açısından yeterli gelemediği veya bir şekilde toplumda geniş kabul göremediği anlaşılıyor. Bu tespitimin göstergesi, mahalle ve sanayi esnaf ve sanatkarlarında çıraklığın bitme noktasına gelmiş olmasıdır.

Eğer çırak-kalfa-usta zincirinin devamını sağlayamazsak;

Sanatkarlığın ve bazı mesleklerin sonu çok daha hızlı gelerek, sosyal-ekonomik kayıplarımız arasına girecektir.

Nitelikli çıraklık olmayınca ustalık bilgi ve becerileri de daralacak, tamir ve bakım kültürü yerini parça değişim ve montaj kolaylığına ve pahalılığına bırakacaktır.

Diplomalı ama işsiz ve becerisiz gençlerimiz çığ gibi büyüyecektir.

İş darlığı nedeniyle göç verildiği gibi, nitelikli iş gücü ihtiyacı nedeniyle göç alınması söz konusu olacaktır.

Gençlerin işe yerleşme zorluğu evlilik kararlarını da iptal veya geciktireceğinden, toplumun aile ve nüfus dengesini tehdit eder hale gelecektir.

Evet; **meslek lisesi, memleket meselesidir. Çıraklık meselesi de meslek tehlikesidir.**

Bunu da unutmayalım...

Görselin kaynağı:

<https://www.aksam.com.tr/yasam/usta-cirak-iliskisini-29-yildir-yasatiyorlar/haber-516365>